

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

est ab Angelo confortatus. Articulus XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

LVI
E)

multum profuit, quia occasio fuit seipsum vincendi. Si enim delectabile illis fuisset mori, secundum sensum carnis, sicut est comedere, quid meruissent? Ita potestis etiam applicare ad Christum. Habemus hic doctrinam, ut tempore tentationis, tribulationis, angustia, & in omni aduersitate seu tristitia, recurramus ad orationem. Quia oratio est sicut clipeus, contra omnia aduersa. Et Dominus permittit nos sepe incidere aduersitates & tentationes, ut discamus fugere, & ab istis exterioribus nos recolligere ad Deum. Qualis autem oratio nostra debet esse, discimus ex eodem exemplo Christi: Primo solitaria, quia talis est purior & quietior, quando scilicet homo sequesteratus est ab omni homine impediente se. Hoc Christus fecit ad instructionem nostram, licet alias non indigebat: quia non poteram impediri eius oratio. Secundo, humilis: Ideo Christus in facie humi prostratus, orauit. Tertio, deuota & seruens. Hoc ostendit Christus, quando dicit: Mi Pater. Quarto, recta, ut voluntatem suam orans resignet, & nihil velit, nisi quod placeat Deo, sicut Christus fecit. Quinto, charitatiua, id est, cum dilectione proximi, sicut Christus ter surrexit ab oratione, & visitauit discipulos, sollicitudinem gerens pro illis. Sexto, perseuerans, sicut Christus ter eandem orationem orauit, rediens a discipulis.

Ad orationem quid nobis recurrendum.

Oratio nostra exemplo Christi orationis qui fieri debeat.

- I.
- II.
- III.
- IIII.
- V.
- VI.

IESUS DISCIPULOS VISITAVIT

Articulus, XI.

Quoniam Dominus Iesus in oratione consisteret, recordatus suorum discipulorum, quantumcumque ad Patrem pro seipso intentus, intermisit orationem & curam habuit suorum discipulorum. Cum ergo surrexisset ab oratione & venisset ad eos, inuenit eos dormientes. Et dicit Petro qui se putabat fortiorem aliis, qui dixerat: Si omnes fuerint scandalizati &c. sic: Simon dormis? ubi est nunc pollicitatio tua, ubi fortitudo tua? Non potuisti vna hora vigilare mecum? quomodo ires pro me in carcerem & mortem? Deinde dicit ad omnes. Vigilate & orate, ne intretis in temptationem. Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. Et iterum secundo abiit & orauit eundem sermonem, dicens: Pater mi, si non potest transire calix iste, nisi bibam illum, fiat voluntas tua. Et venit iterum ad discipulos suos, & inuenit eos dormientes. Erant enim oculi eorum grauati. Et relictis illis, iterum abiit & orauit eundem sermonem, dicens: vt supra. Docemur hic, quantam dilectionem debemus habere & curam pro fratribus tentatis, quando Christus in re tam seria ter ab oratione cessauit, respiciens ad discipulos, & hoc maxime requiritur a Praelatis.

Math. 16.

Ibidem.

Cura quantum habenda & dilectio erga fratres tentatos.

IESUS EST AB ANGELO CONFORTATUS.

Articulus XII.

Quoniam Dominus Iesus tertio redierat ad orationem, apparuit ei Angelus de caelo confortans eum. Talis confortatio Angeli, forsitan nihil aliud fuit, quam assistentia: sicut amicus amicum, vel etiam seruus Dominum suum, sua praesentia nititur consolari. Et si forte aliqua verba consolatoria dixit, hoc fuit ex humilitate Domini Iesu, qui non refugit etiam consolari a seruo. Legitur alias, quando in deserto fuit tentatus a diabolo & esuriis, accessit.

Confortatio Domini Iesu qui intelligatur.

Math. 4.

Marc. 4.

Luc. 4.

LL 4 accessit.

accesserunt Angeli & ministrabant ei. Illic ergo Angelus ministrat, hic confortat Dominum. Quid ergo per hoc intelligitur, nisi duæ naturæ in Christo? Quod Angelus ministrat Christo, ad diuinam naturam referendum est, quod confortat, humanæ naturæ attribuendum est. Habemus hic documentum: Quod enim Christus orans voluit confortari ab Angelo, non ideo voluit, quasi egeret sed voluit, vt disceremus in tribulationibus nostris refugium & auxilium querere à Deo per orationem humilem, cum retributione propriæ voluntatis. Et si Dominus non exaudit nos secundum hoc quod petimus (quia fortè non expediret nobis) ipse exaudit nos ad salutem nostram, sicut ipse nouit, & sicut etiam nos in principio Dominicæ orationis illi commendamus: si tamen rectè oramus, dicentes: Fiat voluntas tua sicut in celo & in terra. Et nihilominus minuit occultè consolationem aliquam spirituales in oratione (si tamen, vt dixi perseueremus in oratione, & fiducialiter ei committimus causam nostram, & nos) quàm fortiores erimus ad sustinendum, laborandum, vel resistendum, secundum quod accidit tentatio.

IESVS SANGVINEM SVVM SVDAVIT. Articulus XIII.

Lucæ 22.
Agon quod sit.

Quam Dominus Iesus tertio ad orationem rediisset & confortatus esset ab Angelo, factus in agonia prolixius orabat. Agon est certamen contra mortem, vel mortis anxietas: Vel potest dici reluctatio sensualitatis & rationis. Ille agon proueniebat ex hoc, quod sensualitas in sua infirmitate relicta, permittebatur agere & pati secundum quod ei proprium erat: quæ valde horrebant mortem & instantem pœnam cum magna anxietate, sicut naturæ proprium est. Rationalis verò voluntas, secundum quod sibi proprium est, feruentissimè mortem pro salute humana desiderabat: Vnde causabatur agon, siue colluctatio, ita vt ex feruore orandi, ex apprehensione imminens periculi, & vehementi anxietate sensualitatis inflammabatur & corpus, vt apertis poris efflueret sudor sanguineus & rubecundus. Ille sanguis fuit naturalis, & verus sanguis: sed effusio, siue sudatio eius, fuit supernaturalis & insuetæ. Per istam sudationem, sicut dicit Bernardus, Christus quasi dicitur fleuisse ex omnibus membris.

Agonia Christi unde orationem habuerit.

Sanguis sudoris Christi unde & qualis. Bernardus.

Attentio de seruo quantum habendus in orationibus.

Lachryma compassiois quantum Christo placeat.

Ex isto Articulo docemur, quantum attentis & feruentes debemus esse in orationibus nostris: quando Dominus Iesus attentus adeo fuit, vt sanguinem sudaret sudorem. Et quia nos in oratione sanguineum sudorem non mittimus, saltem pro sanguine lachrymas emittamus. Placent enim Deo, maxime in recordatione suæ passionis lachrymæ effusæ. Vnde cuiusdam sanctæ personæ, & vt creditur Mechtildi, Dominus reuelauit, dicens: Dico tibi, quod si quis recordatione passionis meæ lachrymas fuderit cum deuotione, tam grater suscipere eas volo, ac si ipse pro me sit passus. Surgens autem Iesus, iterum venit ad discipulos suos, & compatiens eorum infirmitatem dixit: *Dormite nunc & requiescite.* Et ipse interim pro eis & coram eis vigilabat & eos custodiebat, sicut pater filios, sicut pastor ouiculas. Verè bonus & pius est, & suos in finem vsque dilexit. Hic iam terminatur Completorium, & dormire quis deuotè potest cum discipulis sub custodia Domini.

Matthi.